

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

451 ГРАДУСА ПО БРЕДЪБРИ

РАЗКАЗИ ОТ БЪЛГАРСКИ АВТОРИ,
ВДЪХНОВЕНИ ОТ
РЕЙ БРЕДЪБРИ

РУСЕ, 2015

GAIANA
book&art studio

451 ГРАДУСА ПО БРЕДЪБЪРИ

Сборник разкази

Българска. Първо издание

©Автори: *Александър Александров Макелов, Александър Макелов, Анна Гюрова, Антон Меляков, Аспарух Илиев, Благовеста Кирова, Бранимир Събев, Валентин Попов, Валентина Игнатова, Венцислав Димитров, Владимир Ангелов, Дамян Д. Рейнов, Димитър Аврамов, Димитър Цолов, Донко Найденов, Елена Павлова, Ивайло Иванов, Иван Атанасов, Иван Костадинов, Ивана Вълкович и Самуил Лянов, Мариана Вакка, Мария Вергова, Марта Радева, Павел Христов, Преслава Кирова, Стефан Георгиев, Стефан Кръстев, Стефан Стефанов, Тео Буковски, Яна Калчева, Явор Цанев*

Редактор: *Кети Илиева*

Предпечат и оформление: *Явор Цанев*

ISBN 978-954-8633-74-1

GAIANA
book&art studio

„451 градуса по Бредбъри“ е сборник, който съдържа отличените разкази от едноименния конкурс на списание „Дракус“.

Веднага искам да кажа, че почти всички от осемдесетте произведения, които получихме, бяха интересни и това сериозно затрудни подбора. Цели тридесет разказа намериха място в изданието, но аз вярвам, че всеки от авторите още когато се е вдъхновил, вече е спечелил за себе си. Също вярвам, че читателите ще бъдат доволни от разнообразието на текстовете, на темите и ще оценят по достойнство българските автори. Нашата цел беше, заедно с тях, да създадем този сборник и да почетем паметта на един велик разказвач, с незабравим стил и оригинални идеи.

След чудесния сборник „Вдъхновени от Краля“ имате възможност за втори път да срещнете нови или вече познати родни автори, вдъхновени от световно значим писател. Макар и само един, отново има бонус – разказ от журито.

Приятно четене!

Очаквайте следващите ни конкурси и издания и подкрепяйте българските автори!

Явор Цанев

АВГУСТ 2049 NĪC SUNT DRACONES*

Александър Александров Макелов

Всичко около капитан Том беше станало непоносимо тясно. Той се измъкна от тесния си апартамент и се вля в тесните коловози на града, с надвисналите над тях блокове, разминавайки се с ранобудните работници, хукнали по местата си. В оградените площадки се гонеха деца, момиче играеше на онази игра... с начертаните с тебешир квадратчета, в които трябва да подскачаш... Том не можеше да си спомни името.

Той постепенно излизаше, сградите се разреждаха, реката от минавачи течеше по-спокойна, по-свободна; тук можеше да се диша и Том неволно започна да си припява: „*This is major Tom to ground control, I'm stepping through the dark...*“. За друг би било странно, че мястото, на което Том щеше да прекара следващите месеци, беше безкрайно по-тясно от всичко това, дори от суматохата на този забързан, перфектно правоъгълен и планиран мегаполис. Но за самия Том то беше по-широко от всичко на тази планета.

След малко пред него най-накрая се показва космодрумът.

– Казах си, може и да повървя дотук, така или иначе скоро няма да мога да вървя много-много – с усмивка сподели той със спътника си Хамилтън, докато заедно извършваха последни изпитания на компютрите. Само след десет секунди те щяха да се понесат нагоре, хора, там горе, за пръв път от толкова време!

Девет...

Скоро Марс беше зад тях.

„NĪc sunt dracones“ – от латински, тук има дракони – е надпис, за който се твърди (въпреки че примерите са малко), че е бил поставян по краищата на старинните карти – когато още е имало неизследвани части от света – за да обозначава опасни, непознати територии. Днес изразът се използва в програмирането, за да обозначава пасажі от изключително сложен и труден за разбиране код (бел. авт.).

Атомната война остави Земята в окаяно състояние. Надпреварата за въоръжаване доведе до изобретяването на все по-ефективни бомби, докато накрая и една от тях беше достатъчна да създаде химически облак, който да хвърли цяло полукълбо в мрак за векове – а във войната бяха детонирани дузина такива. И със същата скорост, с която населението на Марсианските колонии догонваше това на Земята отпреди войната, надеждите им да се върнат там, или просто да чуят гласа на някой оцелял, изчезваха.

Но ето че изведнъж – само за няколко месеца – телескопите им показаха как Земята възвръща истинския си цвят. По всичко личеше, че след още няколко тя ще бъде напълно годна за живот. С всяко ново завъртане траурното було отстъпваше пред изплуващите очертания на забравени континенти. Следенето на границата между мрак и светлина се превърна в семеен спорт и всеки ден, след работа, бащите получаваха отчет от синовете си за днешните открития от любителските обсерватории. Реките бяха преначертани, планините отхапани, а градовете се познаваха по кратерите. Това, което Земята бе загубила в история, бе наваксала в география.

Учените бяха категорични, че няма познат природен процес, отговорен за такава рязка трансформация; виновникът беше друг, но техните измервания не сочеха кой. Знаеха само, че пречистването беше започнало от една точка – която наричаха Окото – на територията на Северна Америка. Предполагаха, че става дума за хора, живели в бункери, докато са разбрали как да заличат радиацията. Но всеки опит за радиовръзка с хипотетичните земяни беше неуспешен – не помнеха ли те за Марсианските колонии? Не искаха ли да съобщят час по-скоро за своя подвиг? Да получат помощ?

Тутакси беше сформирана мисия, двама астронавти, всеки специалист в няколко области – химия, климатология, биология, геология... – които да направят по-обстойни измервания и най-вече – да се опитат да се доберат до причината за излекуването на планетата.

– Бил съм сляп досега... – шепнеше си Том, докато се взираше в синевата, която вече заемаше по-голямата част от илюминатора.

Марсианското небе също беше синьо, но неговото синьо беше плитко, ефирно, разредено, както марсианският въздух е по-разреден – така твърдеше историята – от този на Земята. Океаните на Земята бяха сини по дълбок, почти осезаемо тежък и непроницаем начин; можеше да ги гледаш с часове и да имаш чувството, че нищо не си видял, нищо не си разбрал. Том правеше тъкмо това.

По време на пътуването, Земята продължаваше своята метаморфоза и от Марс периодически пристигаха новини, най-значимата от които беше за доловеното от марсианските телескопи увеличение в концентрацията на метан – химически отпечатък на живите организми – около Окото. Данните все по-настойтелно сочеха, че оттам извира живот. Месеците в ракетата бяха преминали в допълнителна подготовка – изучаване на тези особености на земната природа, които ги нямаше на Марс. Том си позволяваше да открадва малко време от съня си всеки „ден“, за да го превърне във време за четене на безполезни – ненаучни – книги, на книги от Земята, които така трудно се намираха на Марс. Това негово отдавнашно хоби му носеше умножено удоволствие в Космоса – той сега се усещаше много по-близък до историите, сякаш ги изживяваше, и още повече – отиваше на мястото, където те се случваха.

Тази мисъл прескочи отново в ума му и Том тихо се засмя на себе си, постави обратно книгоразделителя и се върна при колегата си. Хамилтън беше с десетина години по-млад, силен, посветен изцяло на науката, и доколкото Том знаеше – а той го познаваше добре – не сънуваше книги, но не можеше да бъде винен за това. Тук целта беше друга и средствата трябваше да са други. Но сега, най-накрая, беше време за приземяване.

Корабът им почти галеше повърхността на водата – толкова много вода! – докато уредите бяха заети да измерват радиационния фон, осветеността, химичния състав на въздуха и куп други неща, по които щяха да преценят доколко светът, от който ги деляха няколко инча метал и стъкло, напомня на Земята отпреди. Понеже никога не бяха стъпвали тук, можеха да разчитат само на сравнението между двете таблици числа – от 1999 и сега – за извода си.

– Удивително – говореше под носа си Хамилтън, докато проверяваше за трети път, въпреки че компютърът вече го беше уверил – отклоненията от измерванията, с които разполагаме, са минимални. Планетата е не просто годна за живеене – щетите от войната са напълно заличени...

А Том си мислеше как технологията, носеща кораба им нежно над повърхността, връзвайки го през годишните кръгове на живота право към Окоето, беше същата, която някога е изпратила бомбите на техния мъртвешки полет. Колкото и да си представяше, той не можеше да идентифицира Окоето с нечие присъствие, той чувстваше цялата природа зад него – нямаше ли тя да се обиди от тяхното проникване? Да се почувства осквернена отново? Но това беше глупаво... отблясъците от морето караха очите му да се затварят, а пилотското място беше толкова удобно... Том четеше до късно и предната нощ, трябваше да вземе приспивателно, какво си мислеше? Не биваше да проспива този момент...

– ... Нещо лети към нас?! – Хамилтън изговори думите, но сам не повярва какво е казал. – Откъде излезе? Показвам образ от камерата...

– Май... няма да ни трябва – каза Том, докато гледаше през дясното стъкло на кабината.

Успоредно на тях, на същата височина и може би на миля разстояние, летеше огромно същество с искряща ципеста кожа, могъщи крила, дълга опашка, набраздена симетрично с две линии шипове, събиращи се в една на върха на продълговатата му глава, от която ги изучаваха чифт огнени очи, пресечени от тънки катранени зеници.

– Дракон. Мисля, че това е дракон – спокойно каза Том и се засмя.

– Дракакво?

В суматохата на войната изкуството не беше приоритет. И когато хората, за които нямаше живот без него – а те винаги са малко – осъзнаха опасността от изчезването му, беше късно за организирани действия.

Правителствата концентрираха всички сили в армията, а интернет беше парализиран от атаките на военните хакери. За дни

университетите и библиотеките се обезлюдиха завинаги и от извори и хранилища на изкуството се превърнаха в негови затвори. Намериха се освободители – тези, които не се поколебаха да разбият вековни врати и красиво изрисувани прозорци, за да спасят любимите си произведения и да ги сместят в оскъдното място на ракетите до Марс. Спорадични частни колекции допълниха поточето изкуство между двете планети. Страшния съд – така го наричаха писателите на Марс. Съд от създателя – съд от човека – който с избора си постави границата между няколкото творения, които щяха да продължат, и всички останали, които щяха да бъдат забравени.

И така: изчезнаха глави от историята на света – богове и герои, медузи и минотаври. Изчезна музиката, която ти се иска да слушаш в горещ летен следобед, лежейки и не мислейки за нищо. Дон Кихот се събуди от фантазията си само за да заспи завинаги, а Майсторът и Маргарита изгоряха в ядрения огън. И беше цяло чудо – благодарение на анонимен заселник, ношен порив и счупено стъкло – че все още имаше хора, които могат да разпознаят дракон.

– Може да издишва огън. Ако не ни хареса, сме препечен хляб! – допълни Том. Те навлязоха над сушата, на стотина ярда височина. – Но видя ли го! – той усети възхищението в гласа си и се смути – чел съм за тях в книги и винаги ги описват така. Понякога са добродушни и мъдри, понякога враждебни...

– Чакай, имало ли е... дракони на Земята? – припряно питаше Хамилтън, докато ги отдалечаваше възможно най-бързо.

Том се замисли.

– Хм. Всъщност не знам. Не съм ги срещал извън книгите. Но приличат на динозаврите... може би са вид динозавър, знанието за който се е изгубило...

– И каза, че издишват огън? – прекъсна го Хамилтън. – Вижда ми се... това нещо преследва ли ни? Къде е, не го...

Том започна да се връща в ролята си на капитан, но в същия момент ослепителна светлина обви кабината като в клещи и

чудовищно я разтресе. Вътре хора и предмети се разхвърчаха и когато двамата си възвърнаха зрението, от външната страна на предното стъкло към тях се носеха огън, кълба пушек и планината под тях. Том изгуби контрол; надеждата остана в ловките изчисления на автопилота. Последваха няколко съскания, докато въздушните възглавници по цялата повърхност на кораба, които трябваше да омекотят падането, рязко се надуха и скриха всичко от астронавтите.

След малко те вече правеха първите си стъпки на Земята.

Корабокрушенците се намериха невредими в подножието на хълм, в началото на гъста гора. Совалката беше неизползваема, връзка със Земята нямаше, а измерванията им казваха, че Окоето е някъде на върха. Нямаше какво да направят, освен да се опитат така или иначе да научат това, за което бяха дошли, и да се надяват на помощ от следващата експедиция.

Дърветата не можеха да бъдат заобиколени – гората обкръжаваше целия хълм – и те бързо се решиха да влязат – щеше да им трябва около ден, за да изминат разстоянието до Окоето. Растителността беше гъста, короните на дърветата – високи и плътни; не можеха да видят какво ги чака на повече от сто крачки напред и сляпо следваха компаса. Том за пръв път чувстваше какво е да си в гора на Земята. Страшно и красиво. Ако не друго, изглеждаше, че драконът няма да може да ги намери тук – и въпреки че никой не повдигна въпроса, и двамата подозираха, че той ги е свалил.

Няколко минути след влизането им Том чу лек пукот, сякаш някой счупи съчка в далечината, и в полезрението му нещо шавна.

– Шт! Спри! – прошепна той на Хамилтън. – Чу ли?

Другият кимна и двамата се снишиха в масивните корени на близкото дърво и се заоглеждаха, а Хамилтън извади оръжието си. На петдесетина ярда пред тях силует на животно се движеше ловко между храстите и когато излезе на островче осветена от слънцето поляна и наведе глава в тревата, те ясно различаха

изящното, мускулесто тяло, мраморния цвят и тънкия рог, излизаш от върха на главата, нежно подстригващ връхчетата на тревата пред нея.

– Трябва да е еднорог – шепнеше бързо Том. – Не мисля, че ще ни стори нещо, те винаги са добри и... не знам дали ги е имало на Земята, но никъде не съм чел за тях, освен в книгите... ако ги имаше наистина, все щяхме да знаем и от другаде. Но ето го пред нас.

В този миг Том усети в себе си желанието – което беше усетил и когато видя дракона – да се приближи, да погледне еднорога в очите, да го докосне, да се увери, че е истински.

– Всички знаем историите за първите експедиции, за телепатията на марсианците и за това как могат да те накарат да повярваш в какво ли не – шепнеше Хамилтън, а погледът му прескачаше между Том и еднорога. – Мислим едно и също. Ами ако някой от тях е намерил начин да се спаси, да дойде на Земята?

Прав беше. Том се страхуваше от тази възможност.

– Тогава огънят, който ни свали, е бил шедьовър на халюцинациите – отвърна Том.

– Да... или е било оръжие, което марсианците са използвали? Все пак, как ще обясниш това?

Те се вторачиха отново в създаването, което кротко закусваше.

– Ако е така – продължи Хамилтън – тогава те четат твоя мозък, капитане. Знаеш, аз нямам понятие от тези неща.

– Но защо би им било необходимо да ни показват измислени същества? – попита Том и се замисли. Може би знаеха за слабостта му и се опитваха да го подмамят при някое от тези създания, да разделят екипажа...

– Лесно ще разберем дали е истински – прекъсна тази мисъл Хамилтън, прицели се и стреля.

– ... Не! – викът на Том, изстрелът и плясъкът на крилата на птиците, напускащи околните дървета, се сляха в един звук. Еднорогът направи няколко крачки, преди да се строполи, и дори в този жест запази грацията си. Те видяха как поточетата яркочервена кръв хукнаха по мраморните мускули и гръдният

кош на създанието скоро спря да се издига нагоре-надолу. Хамилтън предпазливо тръгна към трупа, следван от Том. Хората докоснаха еднорога и повярваха в топлината на кръвта, в смъртоносния рог и мъртвите очи.

Внезапно ги обкръжиха кентаврите – макар че дори Том не знаеше името им – и двама от тях коленичиха пред еднорога. Те тихо му запяха на непознат език – първа, втора... и в края на третата им песен той примигна, изправи се и препусна все така свободен и истински. Остана само червената целувка на смъртта, разлята по лявата страна на тялото му. Въпреки пълното си объркване, астронавтите се опитаха да заговорят хората-коне, но напразно: винаги срещаха тишина и поглед – повече на животно, отколкото на човек. И кентаврите се вляха обратно в гората – толкова бързо, колкото се бяха отзовали на последния дъх на еднорога.

Оттук нататък те се предадоха на очите, ушите и дланите, с които докосваха гората, и те им разкриха десетки чудеса. Том сякаш беше живял за този ден. Той беше роден на Марс и въпреки това – или може би точно заради това – често си представяше как са се чувствали хората в първите експедиции. Трепетът, откривателският дух, опасността, да, но и чувството, че си един от първите, докоснали се до новия свят. На Марс това чувство вече беше изчерпано, прогонено от всяко кътче, свито единствено до книгите, от които Том бе намерил няколко, но той знаеше, че и книгите са просто сенки на истинското преживяване. Червената планета все повече се превръщаше в това, което Земята е била преди – държави и корпорации в непрестанна надпревара за редки ресурси, за оръжие и влияние, и – както отскоро се говореше – за война. Ако искаш урок по история на Земята – шегуваше се бащата на Том, един от първите преселници – почакай и гледай.

Но сега Том изживяваше новото, непознатото, неочакваното – както в мечтите си. Не можеше да повярва, но беше намерил своя Марс на Земята; сега най-накрая осъзнаваше ясно, че за

хората Марс никога нямаше да е тук, винаги щеше да е някъде другаде. Минавайки покрай феите и джуджетата, летящите коне и живите зелени лабиринти, той разбираше, че може да бъде жив в този свят, да изгуби себе си в чудесата му.

Постепенно гората около тях започна да оредява, фантастичните същества се срещаха все по-рядко, докато накрая пейзажът отстъпи пред пустиня. Вече бяха съвсем близо до центъра, някъде в тази пустиня беше Окото. Но това, което привличаше вниманието им сега, бяха две постройки в дюните напред. Двамата мълчаливо се запътиха към по-близката, приели, че вече няма какво да ги изненада.

Скоро те стояха, незначително малки, на ръба на огромен кратер с очертания на идеална сфера; дъното му беше превърнато в стъкло – явно от топлината на създалата го експлозия – в което се отразяваше небето. Същата сфера беше изпарила с чудовищна прецизност дясната половина на сградата до тях. За астронавтите, които знаеха причината за тази красота, тя беше зловеща.

– Изглежда, сякаш тук за секунда е било създадено малко слънце – мислеше Том на глас.

– Буквално. Бомбата работи така – посочи Хамилтън.

През дупката във фасадата от червени тухли и мрамор се виждаше вътрешността: изящна дърворезба, портрети, окачени по стените, а между тях – рафтове с книги. Бяха намерили библиотека.

Надписите по арките, под които минаваха, им казваха къде се намират, доколкото това още имаше смисъл: „Харвардски университет“, „Библиотека Хоутън“, „Колекция фентъзи и научна фантастика“. Том за пореден път днес се чувстваше като в сън, влизайки през разрязаната по средата врата, разхождайки се между вековните лавици, осветени от лъчите, отразени от кратера, промъкващи се през липсващото дясно крило. Стигнал на границата между библиотеката и очертанията на взрива, докосвайки обгорените книги, някои от които бяха разсечени досущ като дома, който обитаваша, в главата му бясно се преследваха въпроси и предположения. Той започна да вади книгите и да ги разгръща една по една. Още на корицата на първата имаше два

дракона, вкопчени свирепо един в друг. Темата продължаваше – в картини и в думи, в митове, легенди и приключения същите магически създания, които бяха срещнали по пътя си, населяваха тези тонове. За Том беше ясно, че само тази колекция е много по-пълна от всичко, стигнало от Земята до Марс заедно.

„Но защо, защо? Защо тази библиотека е точно тук? Защо сякаш тези книги са оживели?“ чудеше се той. И тогава разбра.

– Проклет да съм, задето го казвам, но мисля, че Окоето по някакъв начин дава живот на всичко. Включително на тези книги.

Хамилтън тихо кимна.

– Днес видях много неща, които противоречат на здравия ми разум, но въпреки това смятам, че могат да бъдат обяснени. И вярвам, че си прав, по един или друг начин.

Чу се звук като от разливане на вода, като течащ ручей. Той обгърна краката им и скокливо се закатери по лавиците, разделяйки се на все по-малки и по-малки струи, като обърната във времето река – водопад, извиращ от книгите. Мястото, откъдето живата вода течеше, ги отведе до отсрещната страна на кратера, до другата сграда и до Окоето.

Скоро бяха достатъчно близо, за да различат широкото около миля езеро, в което се вливаше потокът. Втората сграда, на стотина ярда от водата, все повече изглеждаше сива, безизразна и сурова; и двамата усещаха, че е военна, което – въпреки всичкото време оттогава – неволно ги тревожеше.

Докато приближаваха през дюните, следвайки водата, Том изведнъж се спря, без да знае точно защо. В следващия миг земята под тях леко се разклати; повърхността на езерото сякаш започна да се подува, докато не беше разрязана от огнените очи с катранени зеници. Драконът се надигна величествено от езерото, обиколи го, за да се отърси от водата, и кацна пред тях, с порива на вятър, на който едва устояха. Гледайки ги от огромната си височина, той впери поглед в хората, поклащайки глава, ръмжейки леко, хвърляйки огънчета. Гласът му бавно се надигна, дъбен, дълбок, и им заговори:

*Аз съм сянка през нощта,
сянката на мъдростта,
която всеки има,
но никой не показва.
Отражение зад очи,
на невидими лъчи,
от слънцето ги взимам,
слънцето, що път указва.
От свитък безкраен
чета език таен,
от никого незнаен,
но слуша всеки в захлас.
Гони ме денят; кажете кой съм аз?*

Гатанка, веднага разбра Том. Драконите обичаха гатанки.
– За да преминем – прошепна той, – трябва да отговорим вярно.
Иначе... сигурно ще ни изпепели. Така е в книгите, така е и тук.

По изражението на Хамилтън беше ясно, че му вярва.

– Капитане – каза той, – това е по твоята част.

Том вече напрягаше мисълта си. Сянка през нощта? Отражение зад очи? Никой не знае, но всеки слуша? Беше му ясно, че гатанките са построени около нещо, което на повърхността е противоречие, но веднъж разшифровано, е очевидна истина. Но най-объркващото беше, че и самата гатанка говореше за това, за „таен език“. Думи, символи и значения се преплитаха и Том лудешки ги прехвърляше из главата си. Усещаше как се върти около формата на отговора, но не я достига, сякаш ходи по ръба на кратера... и самата гатанка имаше форма, но той никога не беше разбирал защо. Защо е толкова важно думите да се римуват? Защо всичко трябва да е шифър? Но тази форма не беше довършена... и той вярваше, че тя продължава. „Гони ме денят; кажете кой съм аз?“

– Сънят – каза Том.

Драконът изхвърли последна струйка огън, кимна и се потопа обратно в езерото. Астронавтите продължиха напред, крачейки в огромните му отпечатыци.

~ СЪДЪРЖАНИЕ ~

АВГУСТ 2049 NIC SUNT DRACONES <i>Александър А. Макелов</i>	7
1290 ПО ФАРЕНХАЙТ <i>Александър Макелов</i>	22
ПИСМО ДО БРНЕСТ <i>Анна Гюрова</i>	37
НЕЖЕЛАНО БЯГСТВО <i>Антон Меляков</i>	46
МУХАТА <i>Аспарух Илиев</i>	58
ПОСЛЕДНО ЛЯТО <i>Благовеста Кирова</i>	70
СУРАТ ПАЗАР <i>Бранимир Събев</i>	85
КОГАТО СЕ СЪБУДИ В ДЕНЯ НА СМЪРТТА СИ <i>Валентин Попов</i>	95
БЪДЕЩЕТО Е ЗА ИЗБРАНИТЕ <i>Валентина Игнатова</i>	104
ПАМЕТ <i>Венцислав Димитров</i>	113
ПРИНЦЪТ НА МЪРТВИТЕ <i>Владимир Ангелов</i>	118
КЛАДЕНЕЦЪТ <i>Дамян Д. Рейнов</i>	124
ЕЛИКСИР <i>Димитър Аврамов</i>	132
СЛАДКО ОТ СПОМЕНИ <i>Димитър Цолов</i>	146
ЗАБРАНЕНАТА КЪЩА <i>Донко Найденов</i>	159
СТАРЧЕТО ОТ ПЪРВИЯ ЕТАЖ <i>Елена Павлова</i>	168
ДЪЛГОТО ЛЯТО НА ТОНИ <i>Ивайло Иванов</i>	177
ЕСЕННИТЕ ХОРА <i>Иван Атанасов</i>	184
РОДНИНСКА СРЕЩА <i>Иван Костадинов</i>	195
МИГЪТ, В КОЙТО СМЕ ЗАЕДНО <i>Ивана Вълкович и Самуил Лянов</i>	210
ПАТРИЦИЯ <i>Мариана Вакка</i>	220
ПЕСЕНТА НА РУСАЛКИТЕ <i>Мария Вергова</i>	230
ПЛЕСНИЦАТА <i>Марта Радева</i>	235
ЕНЕРГИЙНА НАДПРЕВАРА <i>Павел Христов</i>	244
НА ДИВАНА <i>Преслава Кирова</i>	255
ГЛАВАТА НА ПИЛОТА <i>Стефан Георгиев</i>	261
ОТ ГРЕХА РОДЕНИ <i>Стефан Кръстев</i>	270
НАЙ-КРАСИВАТА <i>Стефан Стефанов</i>	278
КЛАДЕНЕЦЪТ, ДЪГАТА, АПЕНДИЦИТЪТ, ВЪОБРАЖЕНИЕТО, ШАПКАТА И ВСИЧКИТЕ 451 НЕЩА ОТ ЖИВОТА <i>Тео Буковски</i>	293
ЕМОТОНА <i>Яна Калчева</i>	307
 <i>БОНУС</i>	
КРАЙ ДЪРВОТО НА ВСИ СВЕТИИ <i>Явор Цанев</i>	315